

Arrest

**nr. 51 551 van 24 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 augustus 2010 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Russische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op X.

De verzoekende partij dient op 7 januari 2009 een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 29 januari 2010 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 14 juni 2010 met nummer 44 782 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en wordt het beroep aldus verworpen.

Op 15 juli 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 18 oktober 2010 met nummer 49 688 wordt dit beroep verworpen.

Op 23 juli 2010 dient de verzoekende partij een nieuwe asielaanvraag in. Op 19 augustus 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze asielaanvraag niet in overweging te nemen. Deze beslissing bevat ook een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit onderdeel van de beslissing is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

(...)

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij vraagt de kosten van de procedure ten laste te leggen van de verwerende partij.

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve de kosten niet ten laste van verwerende partij kan leggen. Het verzoek van de verzoekende partij daartoe wordt verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“Wanneer de Minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid, van de wet, beslist de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, weigert hij de vreemdeling de binnenkomst in het Rijk of geeft hij hem het bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde worden door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13 quater betekend.”

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 augustus 2010 de beslissing neemt tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Bij arrest van 24 november 2010 met nummer 51 550 wordt het beroep tot nietigverklaring ingediend tegen deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 71/5 van het Vreemdelingenbesluit, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de tweede asielaanvraag van de verzoekende partij niet in overweging genomen wordt, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren.

3.2. Het betoog van de verzoekende partij waarbij zij vermeende schendingen aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3.4 van de Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten met bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 343/2003) en van artikel 71/3, §3 van het Vreemdelingenbesluit kan geen afbreuk doen aan de onder punt 3.1 gedane vaststellingen.

De Raad wijst er vooreerst op dat de verzoekende partij niet op dienstige wijze de schending kan aanvoeren van artikel 3.4 van de Verordening 343/2003 en van artikel 71/3, §3 van het Vreemdelingenbesluit. Deze artikelen hebben enerzijds betrekking op de criteria om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten ingediend wordt en anderzijds betrekking op het bevel om het grondgebied te verlaten wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke lidstaat en hem het verblijf in België geweigerd wordt. In casu is België verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag wat niet betwist wordt. Het bevel vervat in de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag is het gevolg van het feit dat overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris terecht beslist heeft dat de verzoekende partij geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voorts stelt de verzoekende partij: *“Verzoekende partij legde faxen van vier convocaties met vertalingen voor (zie stukken nrs. 2A-G). Faxen kunnen gelden tot bewijs indien zij ondersteund worden door coherente en geloofwaardige verklaringen (a contrario R.v.St. arrest nr. 190.508 van 16 februari 2009; R.v.St. arrest nr. 142.624 van 24 maart 2005; R.v.St. arrest nr. 133.135 van 25 juni 2004). Verwerende partij kon daarom niet beslissen dat de convocaties niet tot bewijs kunnen gelden zonder verzoekende partij daarover te horen. Dit horen behoort evenwel niet tot de bevoegdheid verwerende partij maar valt onder de exclusieve bevoegdheid van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen. Temeer de convocaties pas per fax van 2 augustus 2010 in het bezit van verzoekende partij kwamen en bijvoorbeeld de laatste convocatie dateert van juli 2010 dat wil zeggen na de beslissing van uw Raad van 14 juni 2010 in het kader van de eerste asielaanvraag. Door daarentegen te beslissen dat de convocaties geen bewijs opleveren overschrijdt verwerende partij haar toegekende bevoegdheid en eigent zij zich de exclusieve bevoegdheid van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen.”* In dit verband stelt de Raad vast dat dit onderdeel van het middel betrekking heeft op de motieven van de beslissing van 19 augustus 2010 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Het beroep tegen dit onderdeel van de beslissing van 19 augustus 2010 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag werd verworpen bij arrest van 24 november 2010 met nummer 51 550. Daar dit geschilpunt reeds beslecht is, herneemt de Raad in huidig geschil de motivering van dit arrest, met name: *“Er dient te worden besloten dat de faxen die de verzoekende partij in haar tweede asielaanvraag heeft aangebracht weliswaar “nieuw” zijn in de zin dat ze nog niet eerder werden voorgelegd aan de asielinstanties, maar dat de verzoekende partij, in casu, niet aannemelijk maakt dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van haar eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143 020). Het loutere feit dat de verzoekende partij gegevens niet kon aanbrengen noch vermelden in haar vorige asielprocedure is op zich echter onvoldoende om aan te nemen dat het een nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet (RvS 3 mei 2001, nr. 95 156).”*

Met betrekking tot de bewijskracht van de faxen, die door de verwerende partij wordt betwist, wijst de Raad de verzoekende partij er vooreerst op dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet weliswaar de Dienst Vreemdelingenzaken niet toelaat eventuele nieuwe gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De verzoekende partij betoogt dat ten onrechte gesteld wordt dat de door haar aangebrachte inlichtingen niet afkomstig zijn van een objectieve bron, maar laat na haar standpunt op enigerlei wijze te onderbouwen. Een eenvoudige ontkenning van het standpunt van de overheid kan niet leiden tot de vaststelling dat de beslissing van deze overheid onwettig of onredelijk is. Bovendien is het oordeel van de gemachtigde dat de

authenticiteit van de fax van een brief niet kan worden nagegaan niet kennelijk onredelijk aangezien kopieën en faxen gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 24 maart 2005, nr. 142 624; RvS 25 juni 2004, nr. 133 135). Het motief van de bestreden beslissing dat daarenboven stelt dat “Overwegende dat betrokkene vier faxen aanbrengt betreffende vier convocaties. Overwegende dat een fax geen enkele bewijswaarde heeft daar de echtheid van het document niet kan worden nagegaan”, wordt door de verzoekende partij niet weerlegd.

De Raad stelt vast dat de materiële motiveringsplicht niet geschonden is omdat het bestuur bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen. Aldus wordt geen miskening van de materiële motiveringsplicht in hoofde van de verwerende partij aangetoond.

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De Raad wijst erop dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen.”

Voor het overige zet de verzoekende partij niet uit een op welke wijze zij artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden acht. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze handelwijze voldoet niet aan de genoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing.

Het beroep is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN